

Kapitola prvá

„Šálku čaju, Rose?“

Rose bezvýrazne pozrela na pani Jonesovú a to isté spravil aj zvyšok služobníctva. Na tých slovách by nebolo nič zvláštne, lenže kuchárka sa Rose dobrovoľne neprihovorila už vyše mesiaca, odkedy celú domácnosť vydesilo odhalenie Roseiných čarodejnických schopností.

Za veľkým vydrhnutým stolom sedela pomocnica v kuchyni Sarah. Nervózne prešla modrými očami z pani Jonesovej na Rose a zase naspäť. Potom pani Jonesovej pomaly podala šálku a tanierik.

Rose prehltna a hrdlo sa jej náhle zovrelo plačom. Aj Sarah? Naozaj chcú prestať s predstieraním toho, že neexistuje? Nahnervane smrkla. Prečo prepánajána musí plakať *teraz*, keď

sú k nej opäť všetci milí? Keď ju urobili neviditeľnou, tak sa zúrivo tvárila – aj sama pred sebou – že jej na tom nezáleží.

Pani Jonesová potisla šálku na druhú stranu stola. Ruku síce odtiahla dosť rýchlo, aby sa šálky s Rose nedotkli zároveň, ale nejako začať treba.

Rose vďačne klesla na stoličku vedľa Billa, ktorý sa tu učil za sluhu a teraz sa na ňu povzbudivo zubil. Billovi Roseina mágia nikdy nevadila až tak ako zvyšku služobníctva. Možno preto, že aj on bol sirotou, a to ich spájalo. Bill sem prišiel z chlapčenského sirotinca, ktorý bol len múrom oddelený od sirotinca Svätej Brigity, kde žila Rose, až kým neprišla do domu pána Fountaina.

Ale aj jemu chvíľu trvalo, kým si na mágiu zvykol. Bol svedkom jedného z Roseiných prvých náhodných kúziel, keď ho s ňou poslali, aby jej pomohol zorientovať sa v okolitých uliciach a obchodoch. Rose bola vyplašená z veľkolepých šiat a elegantných kočov, a ani si nevšimla, že sa postavila do cesty džentlmenovi na koni, ktorý sa ju pokúsil udrieť. Čo bolo zvláštne, on aj jeho biely kôň skončili v čiernom lepkavom sirupe. Rose doteraz nevedela, ako to spravila. V každom prípade, vykúpať toho šviháka v sirupe bol dobrý spôsob, ako Billovi predstaviť svoje čarodejnícke schopnosti.

Bill jej pristrčil cukor a Rose si lyžičkou pár zrníek pridala do čaju. Ruka sa jej chvela, až lyžička zazvonila o porce-

lánovú šálku. Keď si ju Rose dvíhala k perám, aby si z čaju odpila, všimla si, že Sarah jej dokonca dala jednu z lepších šálok. Samozrejme, kvetovaný porcelán používala len slečna Bridgesová, gazdiná, ale okraj tejto šálky bol lemovaný modrým pruhom. Rose pila čaj opatrne, pre prípad, že by ju v ňom čakalo niečo ohavné, ale nemyslela si, že je to veľmi pravdepodobné – pani Jonesová nestrpí plytvanie jedlom, a čaj je strašne drahý.

Rose sa opatrne usmiala na pani Jonesovú a zašepkala: „Čaj je výborný.“

Bill zamľaskal. „Taký silný, že doň môžeš postaviť lyžičku.“

Pani Jonesová prijala poklonu, ako keby to bola jej zásluha a vlúdne prikývla. „Tú riedku vodu, ktorú pije pán, nemôžem vystáť,“ pritakala. Zamyslene si zamiešala svoj čaj a potom pozrela na Rose. „Pijú ich vznešené veličenstvá čaj?“

„Kráľa ani kráľovnú som nikdy s čajom nevidela, ale princezná Jane ho pije na raňajky, a potom ešte popoludní. Princezná Charlotte pije mlieko, do ktorého jej občas štipku čaju pridajú.“

„Zlatičko,“ zašepkala pani Jonesová nežne a Sarah na Rose uchvátene pozrela.

Rose sa usmiala do svojej šálky. Pani Jonesová odjakživa princezné zbožňovala, aj keď sa k nim samozrejme nikdy nedostala bližšie ako k hádzaniu kvetov pod kolesá ich

koča. Hoci bol pán domu, pán Fountain, hlavným čarodejnickým poradcom kráľovskej pokladnice a ku kráľovi dochádzal takmer každý deň, jeho sluhovia sa nikdy nedostali do blízkosti kráľovskej rodiny. Pani Jonesová s obdivom pozrela na obrázok z novin vystavený na príborníku, ktorý zobrazoval princeznú Jane na prehliadke vojnovej lode. Rose si pomyslela, že maliar namaľoval princeznú oveľa krajšiu, ako je v skutočnosti. Kto to má vedieť lepšie ako ona, keď vezmeme do úvahy, že strávila niekoľko dní začarovaná do podoby Jane.

Začalo to pred niekoľkými týždňami tou zvláštnou, neprirodzenou zimou. Mesto s neúprosnou krutosťou zavalil sneh a ľad. A ako sa dni stávali tmavšími a chladnejšími, ulicami mesta sa šírili desivé príbehy o ľadových kúzlach a nebezpečnej mágii. Londýnskych čarodejníkov začali za syčivého šepotu pre ich prácu prenasledovať.

Uprostred toho všetkého pricestovala skupina talských vyslancov, aby rokovali o mierovej dohode. Vojnu s Talskom sa podarilo vyhrať pred ôsmimi rokmi po ohromnej námornej bitke, pri ktorej udatný kapitán britskej lode povedal svojim námorníkom o narodení malej princeznej a svojou rečou, spolu s extra dávkou rumu, v nich rozdúchal vlastenecký zápal. Ale bolo to veľmi tesné a triumfálnej invázii Talov unikli len o chl. Obrovská ríša na druhej

strane úzkeho Kanálu teda nechala Britániu Britániou a namiesto toho začala zaberat' malé kúsky Talianska.

Bolo treba mnoho rokov a darov, zdolaných prekážok a drobných víťazstiev, kým mierové rokovania postúpili tak ďaleko, a vyslancov museli zlákať okázalým banquetom na oslavu narodenín princeznej Jane. Ale potom princezná zmizla, večierok sa odrazu nemohol uskutočniť a palác zachvátila panika. Vyslanci by sa hlboko urazení ponáhľali späť do Talska a vyhliadky na mier by boli znovu stratené.

Vtedy si Rose uvedomila, že králi nie sú ako ostatní ľudia. Po celú dobu, čo kráľ horúčkovo hľadal svoju dcéru, sa zdalo, že pomaly viac žiali pre stratu dohody a mieru. Potreboval princeznú – alebo niekoho, kto ako princezná vyzerá. Pán Fountain neochotne dovolil Rose, aby na seba vzala pobosorovanie – a hrala princeznú Jane, kým sa nenájde. Rose si nechcela ani predstaviť, čo by sa stalo, ak by sa princeznú nepodarilo zachrániť. Možno by ešte stále bola v jej koži.

Narodeninový večierok aj napriek pobosorovaniu skončil fiaskom. Talský vyslanec, lord Venn, napadol Rose a všetkým povedal, že je podvodníčka – samozrejme, že to vedel, pretože on a jeho pán, čudný ľadový čarodejník Gossamer (jeho meno sa dozvedeli neskôr), boli tí, čo ukradli skutočnú princeznú. Uväznili ju v jej vlastnom dome pre bábyky.

Londýnom kolovali chýry o zmiznutí Jane a všetci z toho vinili mágiu. Organizovali sa protesty a zhromaždenia, a dokonca sa o tom rokovalo v parlamente. Po tom, ako ju Rose zachránila, sa princezná Jane objavila na balkóne paláca pred vystrašeným a podozrievavým davom. Pred palácom sa zhromaždilo vyše tisíc ľudí a nikto z nich nevedel, komu veriť. Kráľ vytiahol svoju dcéru dopredu a poďakoval za jej bezpečný návrat, ale nikto mu na slávu nevolal. *Je to naozaj malá princezná? šepkali všetci. Alebo len ďalšia podvodníčka? Možno ani kráľ nie je skutočný kráľ!*

Potom prehovorila samotná Jane, ktorá so sebou k zábradliu balkóna priviedla aj Rose. Pohľad na dieťa, ktoré riskovalo svoj život pre ich drahú princeznú obmäkčil dav a ľudia sa bez nepokojov rozišli. Ale mesto pod povrchom stále vrelo. Väčšina ľudí pripúšťala, že čarodejníci, ktorí ukradli princeznú, boli zločinci, a že ich vlastným čarodejníkom sa dá veriť, teda aspoň do tej miery, ako sa im dalo veriť doposiaľ. Ale zločincom sa podarilo uniknúť.

V krajine vládla atmosféra strachu a napätia. Situáciu zhoršovalo aj to, že únoscovia boli súčasťou talskej mierovej výpravy – hoci zvyšok vyslancov prisahal, že boli očarovaní a že cisár o sprisahaní nič nevedel. Tvrdili, že lord Venn tajne plánoval zničiť celú mierovú misiu. Všetkých ich do toho vtiahol on.